Από το Συναξάρι - Ο όσιος Δανιήλ του Περεγιασλάβλ-Ζαλέσκι

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 7 Απριλίου, 2013

(7 Απριλίου)

Ο όσιος πατήρ ημών Δανιήλ γεννήθηκε περί
το 1459 στο Περεγιασλάβλ-Ζαλέσκι της περιοχής του Βλαδίμιρ. Μικρό παιδί ακόμη, ακούγοντας τον Βίο του αγίου Συμεών του Στυλίτου αποφάσισε αμέσως να γίνει μοναχός και έδεσε κρυφά ένα σχοινί γύρω από την μέση του, το οποίο όμως του προκάλεσε πρόβλημα υγείας. Μόλις αποκαταστάθηκε η υγεία του, μετά από παρακλήσεις της αδελφής του, ο Δανιήλ εγκατέλειψε την πρόωρη αυτή άσκηση και πήγε να μάθει γράμματα σε μια μονή όπου ο γέροντας ήταν συγγενής του. Ο πόθος της μοναχικής ζωής τον κατέφλεγε και σε ηλικία δεκαεπτά ετών έφυγαν με τον αδελφό του, Γεράσιμο, και εισήλθαν στην Μονή του αγίου Παφνουτίου του Μπορόφσκ, οπου ο Δανιήλ εκάρη μοναχός και έλαβε αυστηρή ασκητική αγωγή από τον
γέροντα Λεύκιο του Βολοκολάμσκ.

Δέκα χρόνια αργότερα (1491), ποθώντας την ησυχία, ο Δανιήλ αποσύρθηκε με τον Λεύκιο σε ένα ασκητήριο κοντά στον ποταμό Ρούζα. Μετά την κοίμηση του γέροντά του (1492), ο Δανιήλ επανήλθε ξανά στην μονή, αλλά καθώς γινόταν λόγος να τον εκλέξουν ηγούμενο επέστρεψε στην γενέτειρά του μαζί με τον κατά σάρκα αδελφό του και εισήλθαν και οι δύο αρχικά στην Μονή Νίκιτσκυ και κατόπιν στην Μονή Γκόριτσκυ, της οποίας ο ηγούμενος Αντώνιος ήταν συγγενής τους. Ο όσιος Δανιήλ σύντομα χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και ανέλαβε καθήκοντα πνευματικού. Δεχόταν στο κελλί του τους πιστούς που έρχονταν να εξομολογηθούν ή να ακούσουν έναν λόγο πνευματικό, αλλά ταυτόχρονα μεριμνούσε για τους προσκυνητές και τους ανέστιους. Αν κάποιος από αυτούς πέθαινε εκεί, τον μετέφερε στο κοιμητήριο και αναλάμβανε να τελέσει ο ίδιος την εξόδιο ακολουθία και τα μνημόσυνα. Μία ημέρα, βογιάροι γαιοκτήμονες που δυσαρέστησαν τον μεγάλο ηγεμόνα και έχασαν την εύνοιά του, ήλθαν και παρακάλεσαν τον όσιο να προσευχηθεί γι’ αυτούς. Η δέηση του οσίου εισακούσθηκε, και οι ευγνώμονες

βογιάροι έλαβαν από τον ηγεμόνα την άδεια να χτίσουν κοντά στο κοιμητήριο έναν ναό, σχετικά με τον οποίον ο όσιος είχε δει αποκαλυπτικό όραμα τρία χρόνια πρωτύτερα. Ο ναός αφιερώθηκε στους Αγίους Πάντες (1508), ώστε αν μεταξύ των κεκοιμημένων που είχαν ταφεί εκεί υπήρχε κάποιος άγιος γνωστός μόνο στον Θεό, να μπορούν να τον επικαλούνται.

Την ίδια εποχή, μετά από πρόσκληση
ενός εμπόρου της πόλεως, ο όσιος Δανιήλ ίδρυσε μονή αφιερωμένη στην Αγία Τριάδα, η οποία δεχόταν πρωτίστως ηλικιωμένους και πάσχοντες. Με διάκριση ο όσιος καθιέρωσε γι’ αυτούς ένα λιγότερο απαιτητικό Τυπικό΄ δεν τους επέβαλλε βαρείες χειρωνακτικές εργασίες αλλά επέμενε στο θέμα της υπακοής, της κοινοβιακής τάξης και της αδιάλειπτης προσευχής. Παρότι πνευματικός πατέρας των μοναχών, αρνήθηκε αρχικά να αναλάβει την διοίκηση της μονής και δέχθηκε το αξίωμα του ηγουμένου μόνο κατόπιν επανειλημμένων πιέσεων του μεγάλου ηγεμόνος,
έχοντας συμπληρώσει σαράντα χρόνια μοναχικού βίου (1525). Η αδελφότητα έφθασε να αριθμεί εβδομήντα μοναχούς, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται ο όσιος Γεράσιμος του Μπολντίνο.

Ήταν προφανές ότι η θεία χάρις ενοικούσε εντός του οσίου: φαινόταν
στην πνευματική του διάκριση και την ικανότητά του να δίνει θάρρος στους απελπισμένους, αλλά και σε πράξεις υπέρ φύσιν. Μιά φορά, σε εποχή λιμού, διαμοίρασε τις προμήθειες της μονής, οι οποίες ωστόσο ποτέ δεν ελαττώνονταν. Μια άλλη φορά τον είδαν να βαδίζει επί των υδάτων.

Ο όσιος Δανιήλ βρήκε μακαρία ανάπαυση στις 7 Απριλίου 1540, σε ηλικία ογδόντα ετών. Παρουσιάστηκε έκτοτε σε πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι τον είχαν επικαλεσθεί και κατόπιν βρήκαν θεραπεία από τα δεινά τους. Το 1652, μετά την εμφάνιση του αγίου σ’ έναν δόκιμο της μονής, τα τίμια λείψανά του βρέθηκαν άφθορα και έκτοτε τιμάται μεταξύ των αγίων της Εκκλησίας.

*(Πηγή: "Νέος
Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας", Απρίλιος, Εκδόσεις
"Ίνδικτος")*